

אכתקוסיק ארותי

גבר נשוי חייב לשכוח את שגיאותיו. אין טעם ששני אנשים יזכרו את אותם הדברים.

מה בנוגע?

אין כל סיבה שלא תכתבי אל (1226/93), ולו לפחות לחצו מן הפח.

„נפלתי בצרה, ומבקש הייתי ממך שתעזרי לי לצאת מצרה זו. מאז גיוסי, נעלמו כל אלה שהיו חברי ואחרי, ובעיקר אחרות — לא באו במקומם. ולכן כל מכתב מנערה, החושבת את עצמה לחתיכה, יוסיף לי עודוד רב — ואולי שותפה לבילויים בומן חופשותי.“

על עצמו: „אני צבר, המשרת כיום בצה"ל, ומשום שאני מחשיב את עצמי לאחד מהחברה, הצטרפתי לחיל הכומחות האדומות.“

פוטוגנית מבטן וידיה

עוד סטודנט ישראלי (1226/94), המשתוקק למשכרוה ישראל, הקורא אליך מאוניברסיטת קליפורניה.

הקריאה מופנית אל אותה נערה המסתתרת מאחורי 18 אביבים, ושהינה פוטוגנית מבטן וכמובן, מלידה. חובת ההוכחה חלה במכתב הראשון. או קיי?

רצינות מסורתית

אם אתם שלושה בחורים רציניים ומסורתיים, בני 18-19, הואילו בטובכם להתקשר בהקדם (ורצו מוקדם יותר) עם (1226/97).

כי גם הן כמובן — שלוש נערות רציניות ומסורתיות, להן נחוזה נוכחותכם למטרות רציניות — כך לפחות הן טוענות.

ועל כן, וכמו שאמרתי תמיד, כל דבר הטומן בקרבו מטרה, שמה את הנסיון, או אולי תאמרו לי למה אתם מחכים, ... שכמותכם!

ציפור קטנה לחשה לי

לפחות תריסר נשים נוצצות בתל-אביב, הכריזו על הערצתן הבלתי-מסוייגת, לרווק בן ה-48, בעל פני קאזא" נובה וידי-הזהב, הלא הוא המאסטר **סרג'ין ציפריי בידקה**. אולם נראה שהדבר לא הרשים אותו במיוחד, והוא אמר, לפני צאתו את האדץ השבועי: „הנשים בארץ אומנם יפות מאוד! אבל הגברים שלכם, ממה מיהו כל כך מנוערים! ומה בדבר הדור הצעיר הצעירות הצבריות בטוחות למדי בעצמן. ואילו את הצעירים הייתי שולח לאירופה לטנה-סנתים, ללמוד קצת נימוס ודרך-אדץ.“ המאסטר אינו יכול לשכוח איך ערב אחד אחרי שניצח על קונצרט, ניכנס אליה אל מאחורי הקלעים, צעיר אלמוני, ועוד בטרם הציג את עצמו, ספח לו על שכמו ואמר: „היית בסדר גמור, ציפריי-בידקה? אולי תבוא לבקר אצלנו בקיבוץ? החברה שלנו אוהבים מוסיקה!“

אולי נוכל להבריחו בכוחות משותפים? — והדברים מכוונים אל (1217/76).

„כדי שלפחות אני לא אהיה נעלם מוחלט לגביך, הרי מוטב שאציג את עצמי. שמי (1226/92), צברית מזה 17 שנים (פחות חודשים). ילידת חיפה. תלמידת תיכון בתל-אביב. עוד פרטים? אוסיף הכל, אם אקבל ממך מענה כלשהו.“

„ובכן, בחור, בין אם טיפות הגשם הירושלמי הדק עדיין דולפות על החלון המשוטטש, ובין אם לאו. בין אם הכרת כבר מי מהפרצו פים בקו המוביל לקרית-האוניברסיטה — הרי אני מחכה למכתבך.“

„שום דבר לא ישפר מראה של נערה בעיני גבר, כמו שלוש כוסיות וויסקי בקיבתו.“

דחיקה, תן אש!

רק הסתכלו עליהם! איזה צמד-חמד! ואין זאת פירוטומת לסיגריה, חי נפשו! מעניין על מה הם חשבו ברגע זה — שואלות (1226/95), אשר מצאו את התמונה מתגוללת בהצטלבות פינסקר-בוגרשוב, בתל-אביב. בעצם מה זה

משהו העיקר, „... ששתינו מצאנו את התמונה ושתינו והחלטנו שאנו צריכות לראות את השניים בצבעים ובגודל טבעי. אפילו הסכמנו שאני אתלבש על הימני, אשר לו זרועות של פלה, ופרצוף של מלאך. ואילו השני, בעל שיער העורב ותמימות של יונה — יהיה בשביל חברתי.“

חוש כתיבה

חמשת חושים שניתנו לאדם, אומרים שניתנו כמתת. אולם יש אומרים כי קיים חוש אחר, חוש גוסף, אשר יקרא — חוש כתיבה. ידידנו (1226/86), למשל — שהוא בן 24, בוגר הטכניון, — מעוניין בנערה, שגוסף לחושים הרגילים תהיה מחוששת גם בחוש כתיבה. במידה ואין לך חוש כונה, או שאולי טרם גילית אותו (גם זה יכול לקרות, מה?) תוכלי תמיד למצוא לו (לחוש) תחליף, בצורת עיפרון וניר.

הייתי מפסיקה לפרסם מכתבים מסוג זה של (1226/89). אילמלא ידעתי כי לפחות אחד, מתוך כל חמשה תכשיטים אבודים, אומנם נמצא לבסוף.

„ודאי תכני מכתבי כבאנלי, רגיל, כמו כולם... וכי, אך מה יכול אני לעשות, כשהמקרה לא פסח גם עלי, והיכתי מכה אכזרית — היכולה ליהפך לאפיוורה נעימה, באם יהי רצון מלפניך? ובכן, היה זה ביום חורף רגיל, בדרכי מעבודתי לארוחת-צהריים, כשראיתיה. היא נטעה בקו מס' 12, לעבר הקריה בתל-אביב, ולבשה את מדי חיל-האוויר, בדרגת רב-סיט.“

„היא הייתה שחורה. שער קצר, אף תמוד ופה ניפלא. אך יותר מכל, הרסוני מבטיה. אינני סבור כי מיהו היה יכול לעמוד בפני מבטה, בפני עיני התכלה, המעוררות בריסים ובגבות שחורות. עיניה היו ניפלאות מכל אשר ראיתי מעולם, והן רודפות אותי כל הזמן. אני מוכרח למצאה, ויהי מה.“

כדי להקל על הויהוי, ברצוני להוסיף כי אחזה בידה מעטפה חומה, ארוך כסף, ועוד השגחתי בטבעת ירוקה על אצבע ידה השמאלית. איני יודע מה היא תגיד, (ואם בכלל) כאשר תקרא שורות אלה. לא איכפת לי שתגיד מה שתגיד, העיקר שתאמר זאת — לי.“

זה מצלצל כלי-כך יפה — שמה תשלח לי תמונה שלה, אחרי שתמצא אותה? —

פתם כך

(1226/90) שהוא קורא ותיק של העולם הזה, והעוקב בנאמנות אחרי מדורי, החליט סוף-סוף לנסות. והתכלית, אם אינך יודעת, זו אותה נערה הגרה בסביבות תל-אביב, שאינה גבוהה במיוחד — כי אינו מן האוהבים לטפס. שאינה פיקחית במיוחד — זה מייגע. שאינה חתיכת במיוחד — זה שיגרתני, אלא סתם בחורה טובה ונעימה — כי עם כאלו אין בעיות, הוא חושב.

חצי משכילה

אולי תפסיקו להטות כל-כך את המלה שיעמום? וזה מכחן גם אל (1226/91), שבגיל 18 טוענת שנורא-נורא משעמם לה, ולכן היא רוצה (ואם כבר) להשתעמם ביחד. ובשביל זאת, עליך להיות סימפאטי, וכמובן גבוה, ו... משכיל. למה „שאני מתה למשכילים, למרות שאני רק חצי משכילה.“

במיקרה ותחליטי לכתוב אליה, ואני בטוחה שכן, שאל איתה, בבקשה, על איזה חצי מדובר?

אישי בהחלט

„העצב איננו אורחך בלבד, אהה שאינך שתול עדיין.“

חדשנו... לקראת הפסח

חומרי „פזזים“ יעשו עבודתך

חיים נוחים בעזרת „פזזים“

פזזים